

Győri Ítéltábla
Pf.IV.20.007/2017/3.szám

A Győri Ítéltábla a Gyepes Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Brandt Eszter ügyvéd által képviselt alperes ellen gépjármű törzskönyv kiadása iránti perében a Győri Törvényszék 2016. december 7. napján kelt 11.P.20.378/2016/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 10. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által a felperes részére 15 napon belül fizetendő perköltség összegét 74.100,- (hetvennégyezer-száz) Ft összegre leszállítja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 7.500,- (hétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ezt meghaladó költségeiket a felek maguk viselik.

Jogosult az alperes az illetékügyben eljáró adóhatóságtól 33.000,- (harmincháromezer) Ft másodfokú illeték visszatérítése iránti kérelmet előterjeszteni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes, mint lízingbe vevő és az alperes, mint lízingbe adó között 2006. november 27. napján zárt végű pénzügyi lízingszerződés jött létre. A lízingszerződés tárgya a perbeli Mercedes Benz (D) CLE Cupe Kat 2004-CLS 350 aut. típusú gépjármű volt, amelynek bruttó vételárát 14.900.000,- Ft, míg az összes lízingdíjat 17.733.224,- Ft összegben határozták meg.

A mértékadó devizanem a szerződés szerint svájci frank volt. A lízingszerződés futamideje 72 hónap, amely futamidő a lízingtárgy átvételének napján, azaz 2006. november 27. napján vette kezdetét, és 2012. december 5. napán járt le. Az első lízingdíj 5.960.000,- Ft összegben került meghatározva azzal, hogy a havi lízingdíj 163.517,- Ft.

Az alperes a 2013. augusztus 29. napján kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a lízingszerződés alapján 767.652,- Ft árfolyamváltozásból és annak kamataiból eredő tartozása áll fenn.

A felperes a fenti tartozást mind jogalapjában, mindösszegszerűségében vitatta, és felszólította az alperest a törzskönyv kiadására. Álláspontja szerint ugyanis a lízingszerződésből eredő kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a szerződés 2012. november 27. napján a felperesi teljesítéssel megszűnt.

Az alperes a gépjármű törzskönyvét nem adta ki a felperes részére, hanem annak forgalomból történő kivonása iránt intézkedett.

A felperes a ...i Járásbíróságra 2014. január 16. napján érkezett keresetében annak megállapítását kérte, hogy a perbeli lízingszerződésből eredő kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett. Kérte továbbá az alperest a gépjármű törzskönyvének kiadására kötelezni.

A peres eljárás 2015. február 23. napján felfüggesztésre került a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 törvény) 16.§-a alapján.

A perbeli lízingszerződés vonatkozásában a felek között a 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) szerinti felülvizsgált elszámolás megtörtént, amely szerint az elszámolás fordulónapjáig (2015. február 1.) az alperes 797.417,- Ft-ot számított fel tisztességtelenül, amelyből 663.303,- Ft-ot tartozásra számolt el, 134.114,- Ft összeg, mint túlfizetés pedig a felperes részére kifizetésre került. Az elszámolást követően az alperes a perbeli gépjármű törzskönyvét a felperes részére kiadta.

Az alperesi teljesítésre tekintettel a felperes a kereseti kérelmét leszállította, és az alperest a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy - az elszámolás tanúsága szerint is - a keresetlevél benyújtásakor már nem állt fenn tartozása az alperes felé, emiatt az alperesnek a törzskönyvet is ki kellett volna adnia, az alperes tehát a perre okot adott.

Az elsőfokú bíróság a 6/I. számú végzésében tájékoztatta az alperest, hogy ő köteles bizonyítani a fentiek ellenkezőjét az elszámolás adatain alapuló, az általa állított felperesi tartozásról szóló kimutatással.

Az alperes a fenti felhívásnak a perbeli szerződés pénzforgalmi kimutatásának csatolásával kívánt eleget tenni, amely szerint a felperesnek 2013. október 29. napján 663.303,- Ft összegű tartozása állt fenn.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest a felperes részére 163.000,- Ft perköltség megfizetésére.

Az ítéltének indokolásában a 2/2014. Polgári jogegységi határozatra, a DH1 és a DH2 törvényre hivatkozással kifejtette, hogy a különmemű deviza árfolyamok alkalmazását és az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő kikötések semmisék, amely semmis kikötések alapján teljesített fogyasztói teljesítéseket a pénzügyi intézmény túlfizetesként köteles elszámolni a fogyasztó javára. Rögzítette, hogy a szerződésben a DH1 törvény alapján fennálló semmisségi okok már a keresetlevél beadásakor fennálltak, ezért a keresetindítás alapos volt.

Mindezek alapján az alperest kötelezte a 32/2033. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése szerint megállapított 100.000,- Ft + Áfa, valamint a felperes által lerótt 36.000,- Ft eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a felperes leszállított keresetének elutasítását, másodlagosan a megállapított perköltség mérséklését kérte.

Elsődleges fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, hogy a DH2 törvény egy adott fordulónapra (2015. február 1. napja) állapította meg az elszámolást, az elszámolás módszerét, és az értéknapiját. A fenti időpontot megelőzően pedig a felperesnek tartozása állt fenn, amelyet az elszámolás során nem is vitatott, hiszen a törvényi elszámolás alapján visszajáró összeget csak akkor lehet beszámítani, ha van lejárt tartozás. Jelen esetben pedig álláspontja szerint a felperesnek

663.303,- Ft összegű tartozása állt fenn, amely a tisztességtelenül felszámított 797.417,- Ft összegbe beszámításra került.

Arra is hivatkozott, hogy a forgalmi kimutatása szerint a felperesnek 2013. év végén 663.303,- Ft összegű tartozása fennállt, a felperes a keresetindításig nem teljesített befizetést, ezért a 2013. évre megállapított összeg a keresetindítás időpontjában fennálló tartozással megegyezik.

A fentiek miatt álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a keresetindítás alapos volt.

A másodlagos fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a felperes részére megállapított perköltség összege nem áll arányban a pertárgy értékével, továbbá az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben a felperesi képviselő nem nyújtott be több beadványt.

Álláspontja szerint a felperes részére járó ügyvédi munkadíj megállapítása alapjául a 600.000,- Ft összegű pertárgyérték szolgál, így a megállapított 100.000,- Ft munkadíj eltúlzott.

A felperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt az alábbiak szerint a perköltség mérséklése körében alaposnak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével, és az irányadó jogszabályok helyes értelmezésével kötelezte az alperest a perköltség megfizetésére. A felperes javára megítélt perköltség összegét azonban az ítélet tábla eltúlzottnak ítélte.

Az ítélet tábla mindenben osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a perköltség megfizetésére az alperes köteles. A fellebbezésre tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Mint ahogy arra az elsőfokú bíróság is helytállóan hivatkozott, a jogalkotó a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 törvény) megalkotásával a pénzügyi intézmények által fogyasztóval kötött deviza alapú hitel-, kölcsön- és pénzügyi lízingszerződésben alkalmazott különmemű árfolyamok tisztességtelenségét kimondta, az egyoldalú szerződésmódosításra lehetőséget biztosító rendelkezések tisztességtelensége mellett pedig vélelmet állított fel.

A fenti törvény alapján a különmemű árfolyamok alkalmazását lehetővé tevő semmis rendelkezés helyébe mind a folyósítás, mind a törlesztés tekintetében az MNB hivatalos devizaárfolyamának alkalmazására irányuló rendelkezés lépett, az egyoldalú szerződésmódosítási jogot lehetővé tevő kikötést pedig úgy kell tekinteni, mintha nem is vált volna a szerződés részévé.

A 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) pedig az árfolyamrés jogszabály által kimondott semmissége, valamint az egyoldalú szerződésmódosítási jogra vonatkozó kikötés bíróság által megállapított érvénytelensége miatt szükségessé vált elszámolást mondta ki.

A fenti törvények alapján a tisztességtelen árfolyamrés és a tisztességtelen egyoldalú szerződésmódosítási jog alapján a fogyasztó által történt teljesítéseket a javára a pénzügyi intézmény túlfizetésként volt köteles elszámolni.

A kikötések semmissége - nem vitásan - a szerződés megkötésének időpontjától kezdődően fennáll, tehát a fogyasztó fizetési kötelezettségét már a szerződés megkötésétől kezdve a tisztességtelen kikötések nélkül kell meghatározni.

A perbeli esetben a felülvizsgált elszámolás szerint a felperes a semmis kikötések alapján 797.417,- Ft összeget teljesített, ez az az összeg, amelyet az alperes tisztességtelenül számított fel a felperesnek.

Az elszámolás adataiból az is kiderül, hogy az elszámolás fordulónapján, 2015. február 1. napján az alperes a perbeli lízingszerződés alapján 663.303,- Ft összegű tartozást tartott nyilván a felperes vonatkozásában, tehát az elszámolás szabályai szerint a felperes részére a kettő különbözete, 134.114,- Ft került kifizetésre.

Téves azonban az az alperesi álláspont, mely szerint a felperesnek a keresetindításkor (2014. január 16. napján) 663.303,- Ft tartozása állt fenn a perbeli szerződésből eredően.

Az alperes valóban nyilvántartotta a fenti összegű követelést a felperes vonatkozásában, amely azonban az utóbb tisztességtelennek bizonyult kikötéseken is alapuló számításra alapult. A fennálló tartozás emiatt csak látszólagos.

A felülvizsgált elszámolás szerint 2015. február 1. napján nemhogy a felperesnek állt fenn tartozása az alperes felé, hanem a felperes javára volt kimutatható 134.114,- Ft túlfizetés.

Mivel a felperesnek 2015. február 1. napján túlfizetése állt fenn, és a felperes - az alperes által sem vitatottan - 2013. év végétől kezdődően befizetést egyáltalán nem teljesített az alperes felé, így a felperesnek ettől korábbi időpontban, a keresetindításkor (2014. január 16.) szükségképpen nem állhatott fenn tartozása, hiszen még 2015. február 1. napján is túlfizetése volt.

A fentieket egybevetve egyértelműen megállapítható, hogy a felperesnek a keresetindításkor, 2014. január 16. napján nem állt fenn tartozása az alperes felé a perbeli lízingszerződés alapján, ezért a felperes alappal terjesztett elő keresetet a törzskönyv kiadása iránt. Így helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest a perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság az alperes által fizetendő perköltség összegét azonban eltúlzott mértékben állapította meg az alábbiak miatt.

A perbeli esetben a pertárgy értéke a törzskönyv kiadása iránti kereseti kérelemre figyelemmel nem volt megállapítható, ezért a jogi képviselőnek járó munkadíj összegét a bíróságnak a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése szerint kellett megállapítani.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a felperesi jogi képviselő által az elsőfokú eljárás során ténylegesen elvégzett munka mennyiségével [két egy óránál rövidebb időtartamú tárgyaláson részvétel (2x 5.000,- Ft), egy 7 oldal terjedelmű keresetlevél, amelynek elkészítéséhez kb. 3 óra szükséges (3x 5.000,- Ft), és egy egy oldal terjedelmű beadvány (1x 5.000,- Ft)] 30.000,- Ft + Áfa összegű munkadíj áll arányban.

A munkadíj fenténél magasabb összegben történő megállapítását az ügy bonyolultsága, és a ténylegesen elvégzett munka mennyisége nem indokolja.

Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdés alapján részben megváltoztatta, és a felperes javára megítélt 163.000,- Ft perköltség összegét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján 30.000,- Ft + 8.100,- Ft Áfa ügyvédi munkadíjjal + 36.000,- Ft lerótt elsőfokú illetékkel számolva összesen 74.100,- Ft összegre leszállította.

A másodfokú eljárásban a pertárgy értéke az Itv. 39.§ (1) bekezdése szerint a vitássá tett követelés, 163.000,- Ft volt. Az alperes fellebbezése a leszállítás mértékével egyező összeg, 163.000,-

74100=88.900,- Ft erejéig volt alapos, amely alapján a peres felek a másodfokú eljárásban fele-fele arányban tekinthetők pernyertesnek.

Emiatt az ítélet tábla a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az Itv. 46.§ (1) bekezdése szerint számított 15.000,- Ft összegű fellebbezési illeték fele részének (7.500,- Ft) az alperes részére történő megfizetésére.

A Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján pedig az ítélet tábla úgy határozott, hogy a fentiekén túl a felek a költségeiket maguk viselik.

Figyelemmel arra, hogy az alperes a fellebbezésén az Itv. 39.§ (1) bekezdés és 46.§ (1) bekezdés szerint számított 15.000,- Ft illeték helyett 48.000,- Ft illetéket rótt le, az ítélet tábla az Itv. 80.§ (1) bekezdés i) pontja alapján jogosította fel az alperest a szükségtelenül lerótt 33.000,- Ft fellebbezési illeték visszatérítésére.

Győr, 2017. május 25.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: